

C-515/21. sz. ügy**Előzetes döntéshozatal iránti kérelem****A benyújtás napja:**

2021. augusztus 20.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Court of Appeal (Írország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2021. július 30.

Fellebbező:

PH

Ellenérdekű fél:

Minister for Justice and Equality

[omissis] [A Court of Appeal (fellebbviteli bíróság, Írország) rendezetlen kérdéseket a Bíróság elé utaló végzéséhez vezető eljárási cselekmények]

[omissis] [A felek jogi képviselőinek neve]

A COURT OF APPEAL (FELLEBBVITELI BÍRÓSÁG)

[omissis] [Nemzeti ügyszám és a tanács összetétele]

A (MÓDOSÍTOTT)

THE EUROPEAN ARREST WARRANT ACT 2003 (AZ EURÓPAI ELFOGATÓPARANCSRÓL SZÓLÓ 2003. ÉVI TÖRVÉNY) TÁRGYÁBAN

AZ ALÁBBI FELEK KÖZÖTT FOLYAMATBAN LÉVŐ ELJÁRÁSBAN:

MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY (IGAZSÁGÜGYI ÉS ESÉLYEGYENLŐSÉGI MINISZTER, ÍRORSZÁG)

[omissis] *ellenérdekű fél*

ÉS

PH

[omissis] *fellebbező*

ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELEM
AZ EURÓPAI UNIÓ MŰKÖDÉSÉRŐL SZÓLÓ SZERZŐDÉS
267. CIKKE ALAPJÁN

A kérdést előterjesztő bíróság

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet a Court of Appeal (fellebbviteli bíróság) terjeszti elő [omissis]
[omissis]

A felek és képviselőik

- 2 A jelen eljárásban részt vevő felek a következők:
A Minister for Justice and Equality (igazságügyi és esélyegyenlőségi miniszter; a továbbiakban: *Miniszter*), [omissis]
PH (a továbbiakban: *fellebbező*) [omissis] [A felek jogi képviselőinek neve]

Az alapeljárás tárgya

- 3 Lengyelország 2019. február 26-án kibocsátott európai elfogatóparancs alapján kéri a fellebbező átadását. Lengyelország az európai elfogatóparancs révén a fellebbező átadását kéri abból a célból, hogy az letöltse a Wroclow-Śródmieście-i kerületi bíróság által 2015. május 29-én egy wroclawi gazdasági társasággal szemben folytatott túlterheléses támadással és meghatározott pénzösszeg fellebbező javára történő megfizetéséig e támadás folytatásával való fenyegetés révén megvalósított bűncselekmény miatti elítélését követően vele szemben kiszabott szabadságvesztést. A büntetés végrehajtását felfüggesztették 5 év próbaidőre. A fellebbező e bűncselekményt 2015 januárjában követte el, és arra a jelen végzés „*első bűncselekményként*” utal.
- 4 A fellebbezőt értesítették a vele szemben indított eljárásról és megjelent a kerületi bíróság előtt. Nem fellebbezett az elítélése vagy a büntetése ellen.
- 5 2017. február 21-én a bydgoszczy-i kerületi bíróság a fellebbezőt bűnösnek találta lakóautó feltörésében és árucikkek eltulajdonításában megnyilvánuló bűncselekmény elkövetése miatt. A fellebbezőt 14 hónap szabadságvesztésre ítélték e bűncselekmény elkövetése miatt, amelyre a jelen végzés „*második bűncselekményként*” utal.

- 6 A fellebbező a második bűncselekményt az első bűncselekmény miatt kiszabott szabadságvesztés próbaideje alatt követte el, így 2017. május 16-án a Wroclow Śródmieście-i kerületi bíróság a büntető törvénykönyv 75.1. cikke alapján elrendelte az egyéves szabadságvesztés végrehajtását (a továbbiakban: *végrehajtást elrendelő határozat*). A 75.1. cikk akként rendelkezik, hogy „*A bíróság elrendeli a szabadságvesztés végrehajtását, ha az elítélt a próbaidő tartama alatt olyan szándékos bűncselekményt követ el, mint amelyért érvényesen és jogerősen szabadságvesztésre ítélték.*” Első ránézésre a 75.1. cikk kötelező érvényű, és a kibocsátó igazságügyi hatóság „*kötelezőként*” utal a kiszabott büntetés letöltését elrendelő végzésre.
- 7 A felperes nem szerzett tudomást a 2017 februárjában a bydgoszczy-i kerületi bíróság előtt tartott tárgyalásról, és e tárgyaláson személyesen és jogi képviselője révén sem vett részt. A Wroclow Śródmieście-i kerületi bíróság előtti, a végrehajtást elrendelő határozatot eredményező további eljárásról sem tudott, és a 2017. május 16-i tárgyaláson személyesen és jogi képviselője révén sem vett részt.
- 8 2019. február 26-án a Wroclow Śródmieście-i kerületi bíróság kibocsátotta az európai elfogatóparancsot. Kizárólag az első bűncselekmény vonatkozásában kéri a fellebbező átadását. A második bűncselekmény vonatkozásában nem kért átadást.
- 9 A bydgoszczy-i kerületi bíróság a High Court (felsőbíróság, Írország) megkeresésére válaszul kifejtette, hogy lejárt az a határidő, amelyen belül a fellebbező a második bűncselekmény miatti elítélése ellen fellebbezést nyújthatott volna be. A bydgoszczy-i kerületi bíróság szerint azonban bármelyik fél „*benyújthat rendkívüli jogorvoslat iránti kérelmet (felülvizsgálati kérelmet, perújítási kérelmet).*” További információ nem áll rendelkezésre ezzel az eljárással kapcsolatban. A kibocsátó igazságügyi hatóság által nyújtott tájékoztatásból kitűnik, hogy a végrehajtást elrendelő határozat legalábbis a 2017. február 21-i végzés esetleges felfüggesztésének elrendeléséig hatályban marad.
- 10 Az eljáró bíróság átmenetileg úgy ítéli meg, hogy a második bűncselekmény miatt a tárgyalás fellebbező távollétében történő lefolytatása és ezen bűncselekményért a fellebbező távollétében történő elítélése nem felelt meg az EJEE [az emberi jogok és alapvető szabadságok európai egyezménye] 6. cikkének és (amennyiben alkalmazandó) a Charta 47. és 48. cikkének. A jelenleg rendelkezésre álló adatok alapján nem vonható le olyan következtetés, hogy a fellebbező lemondott volna az e tárgyaláson való részvétel jogáról. Ezenkívül az eljáró bíróság átmenetileg úgy ítéli meg, hogy amennyiben a fellebbezővel szemben a második bűncselekmény miatt lefolytatott eljárást és/vagy a végrehajtást elrendelő határozat meghozatalához vezető tárgyalást a jelen ügy tárgyát képző átadás szempontjából „*határozat meghozatalát eredményező tárgyalásnak*” kell tekinteni, nem teljesülnének az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i tanácsi kerethatározat (2002/584/IB; a továbbiakban: *kerethatározat*) 4a. cikkében/az európai elfogatóparancsról szóló (módosított) 2003. évi törvény (a továbbiakban: *2003. évi törvény*) 45. cikkében

szereplő feltételek. A fellebbezés keretében [omissis] valójában az vetődik fel kérdésként, hogy főszabály szerint ezek a kérdések relevánsak-e egyáltalán az átadásra vonatkozó határozat szempontjából. Amennyiben relevánsak, további vizsgálat lehet szükséges annak végleges értékelése előtt, hogy a tényállás alapján ténylegesen el kell-e utasítani az átadást.

- 11 Az átadással szemben több különböző kifogást hoztak fel, amelyeket a High Court (felsőbbíróság) elutasított. A jelen előzetes döntéshozatalra utalás szempontjából csak két egymáshoz kapcsolódó kifogás bír relevanciával:

(1) A fellebbező azzal érvel, hogy – abban az esetben, amelyben a vele szemben az első bűncselekményért kiszabott szabadságvesztés (azaz az átadás iránti kérelem tárgyát képező büntetés) kizárólag a második bűncselekményért történő későbbi elítélése miatt végrehajtható, amely viszont a 2017. május 16-án hozott, végrehajtást elrendelő határozatot eredményezte – az ezen elítéléshez és végrehajtást elrendelő határozathoz vezető eljárás a kerethatározat írá jogban a 2003. évi törvény 45. cikke révén átültetett 4a. cikkének (1) bekezdése értelmében vett, „*határozat meghozatalát eredményező tárgyalásnak*” minősül. A fellebbező azzal érvel, hogy ezen az alapon az átadást meg kell tagadni, mivel a szóban forgó eljárást távollétében folytatták le, és a 4a. cikk (1) bekezdésében/a 45. cikkben szereplő egyik feltétel sem alkalmazható.

(2) A fellebbező azzal érvel, hogy a második bűncselekmény miatti elítéléséhez vezető eljárást és a végrehajtást elrendelő határozat meghozatalához vezető eljárást az [omissis] EJEE [omissis] 6. cikkében biztosított tisztességes eljáráshoz [való jogának] [omissis] megsértésével folytatták le. A fellebbező – tekintettel arra, hogy az eljárást távollétében folytatták le, és nyilvánvaló, hogy nem kezdeményezhet perújítást vagy fellebbezést, amely átadása esetén az ítélet vagy a végrehajtást elrendelő határozat hatályon kívül helyezéséhez vezethetne – azzal érvel, hogy az EJEE 6. cikkét, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: *Charta*) 47. és 48. cikkét *nyíltan sértené* az átadásának európai elfogatóparancs végrehajtása keretében történő elrendelése, és hogy ilyen körülmények között az eljáró bíróság az európai elfogatóparancsról szóló 2003. évi törvény 37. cikke alapján köteles megtagadni az átadását.

- 12 A Miniszter vitatja ezeket az indokokat. A fenti 1) pontot illetően a Miniszter előadja, hogy a 2017. december 22-i *Samet Ardic* ítéletből (C-571/[17] PPU, EU:C:2017:1026; a továbbiakban: *Ardic ítélet*) kitűnik, hogy a fellebbezőnek a második bűncselekményért történő elítéléséhez vezető eljárás és a végrehajtást elrendelő határozat meghozatalához vezető későbbi eljárás sem minősül a 4a. cikk/45. cikk értelmében vett „*határozat meghozatalát eredményező tárgyalásnak*”; az e célból indított eljárásnak a fellebbezőnek az első bűncselekmény miatti, 2015. május 29-i elítélését és büntetését eredményező, a Wroclow-Śródmieście-i kerületi bíróság előtti eljárás minősült. A 4a. cikkben/45. cikkben szereplő feltételek ezen eljárás és határozat tekintetében teljes mértékben teljesültek, mivel a fellebbező megjelent a kerületi bíróság előtt. Ezenfelül a Miniszter előadta, hogy az említett bíróság által ezt követően, a

fellebbező második bűncselekményért történő elítélése következtében hozott, végrehajtást elrendelő határozat pusztán a szabadságvesztés végrehajtásának módjára vonatkozó intézkedés volt és nem érintette a fellebbezővel szemben az első bűncselekmény miatti elítélését következtében korábban már kiszabott szabadságvesztés „nemét vagy mértékét”. A fenti 2) pontot illetően a Miniszter előadja, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozat szempontjából nincs jelentősége annak az eljárásnak, amely a fellebbező második bűncselekmény miatti elítéléséhez és a végrehajtást elrendelőhatározat ezt követő meghozatalához vezetett. Még ha meg is sértették volna a 6. cikket (és a Miniszter nem ismer el ilyen jogsértést), bármilyen jogorvoslat a kibocsátó állam bíróságainak hatáskörébe tartozik (és [omissis] az eljáró bíróságnak azt kell feltételeznie, hogy átadás esetén a fellebbező hatékony jogorvoslattal élhet) és az ilyen jogsértés nem kellőképpen súlyos ahhoz, hogy igazolhatná a kerethatározatban szereplő azon általános állásponttól való eltérést, hogy az elfogatóparancsot végre kell hajtani.

Releváns jogi rendelkezések

Az európai elfogatóparancsról szóló 2003. évi (módosított) törvény

- 13 Az európai elfogatóparancsról szóló (módosított) 2003. évi törvény ülteti át az ír jogba a kerethatározatot.
- 14 A 2003. évi törvény 45. cikke a tagállamok részére a 4a. cikk révén biztosított választási lehetőség gyakorlását testesíti meg. Akként rendelkezik, hogy „E törvény értelmében senki sem adható át, ha személyesen nem volt jelen az európai elfogatóparancs kibocsátásával érintett szabadságvesztést vagy szabadságelvonással járó biztonsági intézkedés meghozatalát eredményező tárgyaláson, kivéve, ha az európai elfogatóparancs megjelöli a 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított kerethatározat mellékletében szereplő elfogatóparancs formanyomtatvány d) pontjának 2., 3., és 4. alpontjában előírt adatokat” A 3.1a., 3.1b., 3.2. és 3.3. pont a 4a. cikk (1) bekezdése a)–d) pontjának felel meg (az előzetes döntéshozatalra utaló jelen határozat melléklete teljesszűrésen tartalmazza a 45. cikket).
- 15 A 2003. évi törvény 37. cikkének (1) bekezdése (többek között) a következőképpen rendelkezik:

„A törvény alapján senki nem adható át, ha:

(a) átadása összeegyeztethetetlen lenne az államnak i. az egyezmény vagy ii. az egyezményhez csatolt jegyzőkönyvek alapján fennálló kötelezettségeivel.”

A Charta

- 16 A Charta 47. cikkének (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által megelőzően létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja. Mindenkinek biztosítani kell a lehetőséget tanácsadás, védelem és képviselet igénybevételéhez.”

17 A 48. cikk (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Minden gyanúsított személy számára biztosítani kell a védelemhez való jogának tiszteletben tartását.”

A kerethatározat

18 A kerethatározat (12) preambulumbekkezdése (többek között) akként rendelkezik, hogy a kerethatározat *„tiszteletben tartja az alapvető jogokat és összhangban van az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkében elismert és az Európai Unió alapjogi kartájában, különösen annak VI. fejezetében kifejezésre juttatott alapelvekkel.”*

19 A kerethatározat (2009/299/IB kerethatározat 2. cikkével beiktatott) 4a. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A végrehajtó igazságügyi hatóság abban az esetben is megtagadhatja a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, ha az érintett személy személyesen nem volt jelen a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson, kivéve, ha az európai elfogatóparancs szerint a kibocsátó tagállam nemzeti jogában meghatározott további eljárási követelményekkel összhangban:

a) az érintett személyt kellő időben:

i. személyesen idézték, és ily módon tájékoztatták annak a tárgyalásnak a kitűzött időpontjáról és helyéről, amely a határozat meghozatalához vezetett, vagy [...] más módon [...]

valamint

ii. tájékoztatták arról, hogy a határozat meghozatalára meg nem jelenése esetén is sor kerülhet;

vagy

b) az érintett személy a kitűzött tárgyalás ismeretében meghatalmazta vagy az általa választott vagy az állam által kirendelt jogi képviselőt arra, hogy a tárgyalás során a védelmét ellássa, és az említett jogi képviselő ténylegesen ellátta az érintett személy védelmét a tárgyaláson[.]

c) az érintett személy a határozat kézbesítését és azt követően, hogy kifejezetten tájékoztatták őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról,

amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához vezethet:

i. egyértelműen kijelentette, hogy nem vitatja a határozatot;

vagy

ii. a megállapított határidőn belül nem kért perújítást vagy nem fellebbezett;

vagy

d) a határozatot nem kézbesítették személyesen az érintett személynek, de:

i. az átadást követően haladéktalanul, személyesen kézbesíteni fogják neki, és kifejezetten tájékoztatni fogják őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához vezethet;

valamint

ii. tájékoztatni fogják arról, hogy milyen határidőn belül kérhet perújítást vagy fellebbezhet, amint arra a vonatkozó európai elfogatóparancs utalást tartalmaz.”

A releváns ítélkezési gyakorlat

- 20 A Bíróság az Ardic ítéletben megvizsgálta a 4a. cikket. Ebben az ítéletben a Bíróság megállapította, hogy abban az esetben, ha az érdekelt személyt valamely bűncselekmény elkövetésében bűnösnek találták, és emiatt vele szemben szabadságvesztést szabtak ki, amely büntetés végrehajtását a későbbiekben részlegesen és bizonyos feltételek tiszteletben tartása ellenében felfüggesztették, a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalásnak” a 4a. cikkben szereplő fogalmát „úgy kell értelmezni, hogy az nem foglalja magában az e felfüggesztésnek az említett feltételeknek a feltételes szabadság alatt történő megsértésén alapuló visszavonására irányuló későbbi eljárást, ha az ezen eljárás eredményeképpen elfogadott visszavonó határozat nem változtatja meg sem az eredetileg kiszabott büntetés nemét, sem pedig annak mértékét.”
- 21 Az ír bíróságok több alkalommal vizsgálták azt a kritériumot, amely lehetővé teszi annak meghatározását, hogy az átadást meg kell-e tagadni a 2003. évi törvény 37. cikke alapján. Az ítélkezési gyakorlat hangsúlyozza, hogy az átadás csak igen szigorú feltételek mellett tagadható meg. A Supreme Court (legfelsőbb bíróság, Írország) a Minister for Justice v Stapleton ítéletben ([2007] IESC 30, [2008] 1 IR 669) megállapította, hogy „a végrehajtó tagállam bíróságainak az átadás elrendeléséről való határozathozatal során abból a feltételezésből kell

- kiindulniuk, hogy a kibocsátó tagállam bíróságai – az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikke (1) bekezdésének megfelelően – tiszteletben tartják [...] az emberi jogokat és az alapvető szabadságokat” (70. pont). A Supreme Court (legfelsőbb bíróság) a Minister for Justice and Equality v Celmer ítéletben ([2019] IESC 80, [2020] 1ILRM 121) – amelyben az átadás elleni érv elsődlegesen a Charta 47. cikkén és 48. cikkének (2) bekezdésén alapult – a mércét úgy fogalmazta meg, hogy a keresett személynek átadása esetén sérülne-e a „tisztes eljárásról való alapvető jogának lényeges tartalma”. Az eljáró bíróság e mércét a nagytanács 2018. július 25-i L. M. ítéletéből (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586) vonta le.
- 22 Az Emberi Jogok Európai Bírósága hangsúlyozza, hogy a vádlott távollétében történő tárgyalást és elítélést perújítási jog biztosítása hiányában ellenző szabály mélyen berögződött és alapvető jellegű: Stoichkov kontra Bulgária (9808/02), 44 EHRR 14. o.; Sejdivic kontra Olaszország (56581/00, 2006) és Othman kontra Egyesült Királyság (8139/09) (2012) 55 EHRR 1. o. A szerződő felek arra vonatkozó kötelezettsége, hogy biztosítsák a vádlott bíróság előtti megjelenéshez való jogát – akár az eredeti eljárás, akár a perújítás során – „a 6. cikk egyik alapvető követelményének minősül” (Sejdivic ítélet, 84. pont). Az EJEB az Othman ítéletben megjegyezte, hogy „a bíróság ítélkezési gyakorlatában megállapítást nyert, hogy valamely közrendészeti okokból történő idegenrendészeti kiutasítási vagy kiadatási határozat a 6. [cikk] alapján kivételesen kérdést vethet fel akkor, ha a szókevény a megkereső országban az igazságszolgáltatás nyilvánvaló megtagadását szenvedte el vagy őt annak veszélye fenyegette” (258. pont). Ezt követően megjegyezte, hogy a bíróság rámutatott arra, hogy „a tisztességtelenség bizonyos formái az igazságszolgáltatás nyilvánvaló megtagadásának minősülhetnek”, beleértve „a távollétben történő elítélést, ha azt követően a vád megalapozottsága újból nem értékelhető” (259. pont).
- 23 Az ír jogban „[s]emmi nem lehet egyértelműbb, mint az az elv, amely szerint az alkotmány 38. cikkének a büntetőtárgyalást kizárólag törvény rendelkezése folytán lehetővé tevő (1) bekezdésében biztosított valamely jog gyakorlása érdekében a bűncselekménnyel gyanúsított személynek tudnia kell, hogy mikor és hol indítható eljárás vele szemben.” (O’ Brien v Coughlan [2016] IESC 4, [2018] 2 IR 270, 8. pont). A vádlott személyes részvételhez és a vele szemben indított eljárás követéséhez való joga „a vádlott olyan alapvető alkotmányos joga, amelyet minden bíróságnak óvnia és védelemben kell részesítenie” (Murphy J in Lawlor v Hogan [1993] ILRM 606, 610. pont). Ez a jog a büntetőtárgyalásokra és azokra a tárgyalásokra is kiterjed, amelyek a próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés felfüggesztésének megszüntetéséhez vagy végrehajtásához vezethetnek. A részvételhez való jog azonban nem abszolút jog, és bizonyos korlátozott körülmények között el lehet attól tekinteni.
- 24 Végezetül, a fellebbező az Emberi Jogok Európai Bíróságának két másik határozatára (Bohmer kontra Németország, 37568/97, 2002. október 3.; El Kaada kontra Németország, 2130/10, 2015. november 12.) is hivatkozott azzal, hogy

azok megalapozzák az EJEE 6. cikkének bizonyos körülmények között próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztések végrehajtására vonatkozó határozatokra való alkalmazhatóságát. Az Emberi Jogok Európai bírósága e határozatok mindegyikében megállapította az EJEE 6. cikkének (2) bekezdésében előírt ártatlanság vélelmének megsértését abban az esetben, amelyben a próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztések végrehajtását elrendelték amiatt, hogy az érintett újabb bűncselekményt követett el, amennyiben ez a bűnösségnek a 6. cikk szerinti eljárásban történő végleges megállapítását megelőzően történt.

Az előzetes döntéshozatalra utalás indoka

- 25 Az eljáró bíróság ezen eljárásokban (idézet: [2021] IECA 209) részletes határozatot hozott, és ezen ítélet részletesen ismerteti azokat az okokat, amelyek miatt az eljáró bíróság úgy ítéli meg, hogy a fellebbezések általa történő elbírálásához előzetes döntéshozatal iránti kérelmet kell előterjesztenie. Ezen ítélet másolata e végzés **1. függelékében** szerepel.
- 26 A jelen ügy tényállása több tekintetben is eltér az Ardic ügy tényállásától. Az Ardic ügygel ellentétben a fellebbezővel szemben az [omissis] [első bűncselekmény] miatt kiszabott szabadságvesztés (amelyet az Ardic ítélettel ellentétben eredetileg teljes egészében felfüggesztettek) végrehajtásának kiváltó oka a fellebbező második bűncselekmény miatti későbbi elítélése volt. Ez az elítélés döntő hatást gyakorolt a fellebbező korábban felfüggesztett szabadságvesztése végrehajtásának elrendelése szempontjából. További különbség, hogy S. Ardic-kal ellentétben a fellebbezőt átadása esetén (a „rendkívüli jogorvoslathoz” való jog kivételével) nem illeti meg az utólagos meghallgatáshoz való jog. A fellebbező átadása esetén a második bűncselekmény vonatkozásában nem kérhet perújítást és az e bűncselekmény miatti elítélése elleni fellebbezésre rendelkezésre álló határidő már lejárt. Amíg az elítélés hatályban marad, a végrehajtást elrendelő határozat is hatályban marad, és a fellebbezőnek le kell töltenie az átadási kérelem tárgyát képező szabadságvesztést.
- 27 Ennek ellenére megállapítható, hogy a végrehajtást elrendelő határozat pusztán „*a korábban kiszabott szabadságvesztés végrehajtására vagy alkalmazására vonatkozó határozat*” volt, és sem ennek a határozatnak, sem a fellebbező második bűncselekmény miatti elítélésének nem volt célja az első bűncselekmény miatt vele szemben kiszabott szabadságvesztés nemének vagy mértékének megváltoztatása, és nem járt ilyen hatással. Habár a korábban próbaidőre felfüggesztett büntetés végrehajtását elrendelő határozat nyilvánvalóan jelentős következményekkel jár az érintett személyre nézve, a Bíróság az Ardic ítéletben megállapította, hogy e határozat nem változtat a büntetés nemén vagy mértékén. Ennek alapján arra lehet következtetni, hogy nem releváns a felfüggesztés megszüntetését kiváltó határozat konkrét jellege, legyen szó akár az Ardic ügyben szereplőhöz hasonló, feltételes szabadságra bocsátás visszavonásáról szóló határozatról vagy a jelen ügyben szereplő, további elítélésből következően a korábban próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását elrendelő határozatról.

- 28 Ugyanakkor az eljáró bíróság úgy ítéli meg, hogy az Ardic ügyben ismertetett körülményekhez képest a jelen ügyben ismertetett körülmények sokkal szorosabban kapcsolódnak az EJEE 6. cikkéhez (valamint a Charta 47. cikkéhez és 48. cikkének (2) bekezdéséhez, amelyek a jelen ügy szempontjából relevánsak az európai elfogatóparancs uniós jogi szabályozása miatt). Az első bűncselekmény miatt kiszabott szabadságvesztés kizárólag a fellebbező távollétében történő, második bűncselekmény miatti elítélése és a végrehajtást elrendelő határozat azt követő meghozatala miatt hajtható végre. Habár a végrehajtást elrendelő határozat önálló bírósági határozatnak minősült, formalitásnak tűnik: a [fellebbező] második bűncselekmény miatti elítélése tükrében úgy tűnik, hogy a kerületi bíróság nem rendelkezett mérlegelési mozgástérrel, és köteles volt a felfüggesztett büntetés végrehajtását elrendelni. Lényegében tehát a második bűncselekményért való elítélés gyakorolt döntő hatást a fellebbező első bűncselekmény elkövetésével kapcsolatban korábban próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztése végrehajtásának elrendelése szempontjából. Ellenkező esetben nem lenne olyan végrehajtható szabadságvesztés, amely miatt az átadás az európai elfogatóparancs alapján elrendelhető lenne. Ebben az összefüggésben a fellebbező előadta, hogy ahogyan a jelen ügyben eljáró bíróságok a második bűncselekmény miatt távollétében történő elítélését nem ismerik el vagy hajtják végre (a 4a. cikk/45. cikk rendelkezései miatt) – és ezen a ponton a fellebbező felhívja a figyelmet arra, hogy Lengyelország ki nem fejtett okokból kifolyólag e bűncselekmény miatt nem kérte átadását –, azt az első bűncselekmény miatti átadása céljából sem ismerhetik el vagy hajthatják végre.
- 29 Abból az előfeltevésből kiindulva, hogy a 4a. cikk/45. cikk megakadályozta volna a fellebbezőnek a második bűncselekmény miatt távollétében lefolytatott eljárást követően vele szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtása céljából történő átadását, rendellenesnek tünne, ha a vele szemben az első bűncselekmény miatt kiszabott büntetés végrehajtása céljából át [omissis] [lehetne őt] adni, ha e büntetés kizárólag a [omissis] távollétben történő elítélés miatt hajtható végre.
- 30 Az eljáró bíróság álláspontja szerint az EJEB Ardic ítéletben figyelembe vett ítélkezési gyakorlata, például a Boulois kontra Luxemburg ítélet, valójában nem foglalkozik ezzel a kérdéssel. A Boulois ítélet nem valamely próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának későbbi elítélésből következő elrendelésére vonatkozott. Annak tárgyát inkább a börtönigazgatóság luxemburgi szabadságra bocsátással, feltételes szabadságra bocsátással és átszállítással kapcsolatos határozatai képezték. Ezzel ellentétben a jelen ügyben nem kétséges, hogy a 6. cikk alkalmazandó volt a fellebbezővel szemben a második bűncselekmény miatt lefolytatott büntetőeljárásra, elítélésre és büntetéskiszabásra. A fentieknek megfelelően úgy tűnik, hogy ez az elítélés meghatározó volt a fellebbezővel szemben az első bűncselekmény miatt kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtása szempontjából. Az ügy érdemét illetően ez az elítélés a büntetés végrehajtását eredményezte.
- 31 Ilyen körülmények között az eljáró bíróság számára elképzelhetőnek tűnik, hogy a végrehajtást elrendelő határozat olyannyira szorosan kapcsolódik a második

bűncselekmény miatti elítéléshez, hogy a 6. cikk (1) bekezdése ezen elítélést érintő megsértésének a végrehajtást elrendelő határozatra is ki kell hatnia. Az EJEB Bohmer kontra Németország ügyben és El Kaada kontra Németország ügyben hozott határozatai kétségtelenül ezen érv mellett szólnak. A Boulois ítélettel és az Ardic ítéletben említett más mérvadó ítéletekkel ellentétben e határozatok tárgyát próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésnek egy későbbi bűncselekmény elkövetése alapján történő végrehajtása képezte. Habár a tényállás eltérő volt abban a tekintetben, hogy a bíróságok a végrehajtást elrendelő határozatokat a bűnösséget megállapító olyan határozat alapján hozták, amely nem a fellebbező ügyében történő büntetőeljárást követően hozott jogerős elítélésen alapult, ezáltal sértette az EJEE 6. cikkének (2) bekezdését, ahogyan a Bohmer és El Kaada ügyben hozott, végrehajtást elrendelő határozatok is jogilag tévesek voltak azon okból kifolyólag, hogy mindegyik a bűnösség EJEE 6. cikkének (2) bekezdését sértő megállapításán alapult, a végrehajtást elrendelő határozat [omissis] is jogilag téves amiatt, hogy a bűnösség EJEE 6. cikkének (1) bekezdését sértő határozaton, a második bűncselekmény miatti elítélésen alapult. Az első és a második esetben sem vitatható az „új bűncselekmény” miatt kiszabott, „büntetéssel egyenértékű [...] hátrány”, vagyis az eredeti elítélésen alapuló szabadságvesztés felfüggesztése megszüntetésének alkalmazása (Bohmer ítélet, 66. pont).

- 32 Következésképpen úgy értelmezhető, hogy a Bohmer ítélet és az El Kaada ítélet olyan szélesebb körű elvet támasztanak alá, amely szerint, ha valamely bűncselekmény későbbi elkövetése miatt a próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását kérik, a végrehajtást elrendelő határozatnak a bűnösség EJEE 6. cikkének megfelelő megállapításán kell alapulnia.
- 33 Ami a jelen ügyben az esetleges meg nem felelés súlyosságát illeti, az EJEB ítélezési gyakorlata azt sugallja, hogy valamely személy távollétében történő elítélése, anélkül hogy lehetősége lenne a vád megalapozottságának újbóli elbírálását kérni, főszabály szerint „az igazságszolgáltatás nyilvánvaló megtagadásának” minősülhet, ezért arra a 6. cikk alapján valamely kiadási (vagy átadási) határozat kapcsán „kivételesen” hivatkozni lehet. Maga a 4a. cikk is ezt az álláspontot tükrözi, kifejezetten felhatalmazza a végrehajtó állam bíróságait arra, hogy megtagadják az átadást, ha „a határozat meghozatalát eredményező tárgyalást” (ahogyan azt értelmezték) a 6. cikk (1) bekezdését sértő körülmények között tartották meg. A vádlott távollétében történő elítélések helyesen minősülnek olyan súlyos kérdésnek, amely a büntető igazságszolgáltatás és az alapvető jogok alapvető szabályaival kapcsolatos, és főszabály szerint szélsőséges esetben igazolja az átadás megtagadását. Jelesül a 4a. cikk hatálya alá tartozó esetekben a végrehajtó állam nem köteles a 6. cikk bárminemű megsértésének orvoslását a kibocsátó állam bíróságaira hagyni.
- 34 Az eljáró bíróság számára a kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének hatályát illetően kétségtelennek tűnik, hogy a jelen ügyben bemutatott körülményekhez hasonló körülmények között a keresett személy 6. cikke szerinti jogainak, valamint a Charta 47. és 48. cikke szerinti jogainak) érdemi érvényesítéséhez a

„határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” kifejezést úgy kell értelmezni, hogy az magában foglalja az elítélést eredményező későbbi büntetőeljárást is, amennyiben ez az elítélés döntő szerepet játszott a korábban próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés átadási kérelem tárgyát képező végrehajtásában.

- 35 Habár ezzel bővülne a releváns „határozat” 4a. cikk (1) bekezdése értelmében vett kategóriája, vitathatatlan, hogy ez nem sértené és nem ásná alá az európai elfogatóparancs mechanizmusának hatékonyságát, amennyiben a tagállamok a büntetőeljárásaik során már egyébként is kötelesek tiszteletben tartani az EJEE 6. cikkének (1) bekezdését. Ennélfogva úgy tűnik, hogy amennyiben a próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést egy későbbi elítélés miatt végre kell hajtani, a kibocsátó tagállamra nem nehezedik indokolatlan teher annak megállapítására kötelezésével, hogy a keresett személy jelen volt a szóban forgó elítélést eredményező tárgyaláson (és adott esetben az ítélethozatalkor), vagy ennek hiányában egyébként tiszteletben tartották a 6. cikk szerinti jogait.
- 36 E körülmények között az eljáró bíróság megalapozottan nem állapíthatja meg, hogy az Ardic ítéletben a Bíróság egyértelműen kizárja a fellebbező által az átadással szemben felhozott kifogások elfogadását, és az eljáró bíróság – a kétségei alapján, tekintettel a kérdések alapvető jelentőségére, valamint arra, hogy ebben az összefüggésben a kibocsátó és a végrehajtó államok kötelezettségeinek terjedelmét illetően egyértelműség és bizonyosság szükséges – úgy ítéli meg, hogy az EUMSZ 267. cikk alapján előzetes döntéshozatal iránti kérelmet kell a Bíróság elé terjesztenie.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 37 Az eljáró bíróság a következő kérdéseket terjeszti elő: Az első kérdésre adott válasz függvényében előfordulhat, hogy nem szükséges megválaszolni az azt követő kérdéseket.

„1. Amennyiben a keresett személy átadását egy eredetileg felfüggesztett olyan szabadságvesztés végrehajtása céljából kérik, amelynek végrehajtását a keresett személy által elkövetett újabb bűncselekmény miatti elítélése okán rendelték el, abban az esetben, ha a végrehajtást elrendelő határozatot ezen elítélés miatt kötelező volt meghozni, a 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdése értelmében vett, „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” részét képezi-e az ezen újabb elítéléshez vezető eljárás és/vagy a végrehajtást elrendelő határozat meghozatalához vezető eljárás?

2. A fenti első kérdésben szereplő körülmények között a végrehajtó igazságügyi hatóság jogosult és/vagy köteles-e megvizsgálni, hogy a későbbi elítéléshez és/vagy végrehajtást elrendelő határozathoz vezető, a keresett személy távollétében lefolytatott eljárást az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 6. cikkének tiszteletben tartásával folytatták-e le, közelebbről, hogy a keresett személy ezen eljárástól való

távolmaradása folytán sérült-e a védelemhez való jog és/vagy a keresett személy tisztességes eljáráshoz való joga?

3. a) A fenti első kérdésben szereplő körülmények között – amennyiben a végrehajtó igazságügyi hatóság megbizonyosodott arról, hogy a későbbi elítéléshez és végrehajtást elrendelő határozathoz vezető eljárást nem az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 6. cikkének tiszteletben tartásával folytatták le, közelebbről, hogy a keresett személy távolmaradása folytán sérült a védelemhez való jog és/vagy a keresett személy tisztességes eljáráshoz való joga – jogosult és/vagy köteles-e a végrehajtó igazságügyi hatóság a) a keresett személy átadását azon az alapon megtagadni, hogy az átadás ellentétes lenne az Egyezmény 6. cikkével és/vagy az az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkével és 48. cikkének (2) bekezdésével és/vagy b) az átadás feltételeként a kibocsátó igazságügyi hatóságtól biztosítékot kérni arra vonatkozóan, hogy a keresett személy az átadást követően perújítást vagy fellebbezést kezdeményezhet, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely a végrehajtást elrendelő határozatot eredményező elítélés vonatkozásában az eredeti határozat hatályon kívül helyezéséhez vezethet?

b) A fenti harmadik kérdés a) pontjára adandó válasz szempontjából annak vizsgálata, hogy a keresett személy átadása sérti-e a keresett személy számára az Egyezmény 6. cikke és/vagy Charta 47. cikke és 48. cikkének (2) bekezdése értelmében biztosított alapvető jogok lényeges tartalmát, és igenlő válasz esetén az, hogy a későbbi elítéléshez és végrehajtást elrendelő határozathoz vezető eljárást a távollétében folytatták le, valamint hogy átadás esetén a keresett személynek nincs joga perújítást vagy fellebbezést kezdeményezni, elegendő-e a végrehajtó igazságügyi hatóság számára annak megállapításához, hogy az átadás sértené e jogok lényeges tartalmát?

Záró [megfontolások]

- 38 Az eljáró bíróság a fellebbezést felfüggeszti mindaddig, amíg az EUB határozatot nem hoz e kérdésekben. Tekintettel arra, hogy a fellebbező jelenleg óvadék ellenében szabadlábon van, az eljáró bíróság úgy ítéli meg, hogy nem kérheti a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem sürgösségi vagy gyorsított eljárásban történő elbírálását.

[omissis]

MELLÉKLET - A 2003. ÉVI TÖRVÉNY 45. CIKKE

45. — E törvény értelmében senki sem adható át [omissis], kivéve, ha az európai elfogatóparancs megjelöli a 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított [omissis] kerethatározat mellékletében szereplő elfogatóparancs formanyomtatvány d) pontjának 2., 3., és 4. alpontjában előírt adatokat [...], ahogyan azt az e pontban hivatkozott táblázat rögzíti.

TÁBLÁZAT

d) Jelezze, hogy az érintett személyesen jelen volt-e a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson:

1. Igen, az érintett személyesen jelen volt a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson.

1. Nem, az érintett nem volt jelen személyesen a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson.

3. Amennyiben megjelölte a 2. pontot, adja meg az alábbiak valamelyikének fennállását:

3.1a. az érintettet személyesen idézték ...-ára/-ére (év/hónap/nap), és ily módon tájékoztatták annak a tárgyalásnak a kitűzött időpontjáról és helyéről, amely a határozat meghozatalához vezetett, és tájékoztatták arról, hogy a határozat meghozatalára meg nem jelenése esetén is sor kerülhet;

VAGY

3.1b. az érintettet nem idézték személyesen, de más módon ténylegesen hivatalos tájékoztatást kapott annak a tárgyalásnak a kitűzött időpontjára és helyére vonatkozóan, amely a határozat meghozatalához vezetett, mégpedig oly módon, hogy egyértelműen megállapítást nyert, hogy a kitűzött tárgyalásról tudomást szerzett, és tájékoztatták arról, hogy a határozat meghozatalára meg nem jelenése esetén is sor kerülhet;

VAGY

3.2. az érintett személy a kitűzött tárgyalás ismeretében meghatalmazta vagy az általa választott, vagy az állam által kirendelt jogi képviselőt, hogy a tárgyalás során a védelmét ellássa, és az említett jogi képviselő ténylegesen ellátta az érintett személy védelmét a tárgyaláson;

VAGY

3.3. a határozatot ...-án/-én (év/hónap/nap) személyesen kézbesítették az érintettnek, és kifejezetten tájékoztatták őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való

jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat – és amely az eredeti határozat megváltoztatásához vezethet, valamint

- az érintett egyértelműen kijelentette, hogy nem vitatja a határozatot,

VAGY

- a megállapított határidőn belül nem kért perújítást vagy nem fellebbezett;

VAGY

- 3.4. a határozatot személyesen nem kézbesítették az érintett személynek, de

— határozatot az érintettnek az átadást követően haladéktalanul, személyesen kézbesíteni fogják,

valamint

— az érintettet a határozat kézbesítésekor kifejezetten tájékoztatják a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához vezethet, valamint

— az érintettet tájékoztatják arról, hogy milyen határidőn belül kérhet perújítást vagy fellebbezhet, amely ... nap.

4. Amennyiben megjelölte a fenti 3.1b., 3.2. vagy 3.3. pontot, adjon tájékoztatást az adott feltétel teljesülésének módjáról.”